

προσωπικής παρουσίας στην άρμονία του κόσμου.

6. Υπάρχει μιὰ γενική αίσθηση - διάθεση που ικανοποιείται με το μίλημα, τη γλώσσα, τη φράση, τη λέξη, που την καθορίζει σημαίνουσα αυτό που θέλει, μέσα στα δεδομένα της του ουθιού, του θφους κλπ. (ή γλώσσα είναι στη φύση της ποιητική, τραγουδική). Πρέπει μέσα απ' τη λέξη, τη φράση, τη γλώσσα, το μίλημα να δούμε την αίσθηση - διάθεση: είναι έναία με το μίλημα κλπ.

7. Γιατί διοχετεύουμε και ανανοηφύμε όλη τη ζωή μας στη γλώσσα μας, στ' αλλόγεια, στ' ανοίγματα των ήχων, των τύπων, των (τελικά) γραμμάτων, όπως τη δίνουν και την παίρνουμε με τις αισθήσεις μας, όπως το κάνουμε και με τον εαυτό μας, έμας; Γιατί είναι κι είμαστε καρποί, φράσις τύποι, φέρμους αιώνας; γιατί ο κόσμος είναι δέντρο «κι έμεις τό ποικιό του», κι ο Χάρος ο τρυγητής «που παίρνει τον άνθό του» δέ φτάνει στη ρίζα.

8. Οι συγκεκριμένες γλωσσικές μορφές, φράσεις, λέξεις κλπ., υπάρχουν μέσα στη γλώσσα. Μπορείς να καταλάβεις τι λέει ο άλλος αν στο σφουρίξει, αν στο χιπήσει, αν το μυρίσει, αν τον άκουπήςεις, αν το φώς, στον έρωτα.

1. Η γλώσσα καταλύεται, μπορεί να καταλυθεί είναι σαν ένα ένδυμα άπλωμένο στο χώρο και υπάρχει έπιπδή είναι στο χώρο αυτό με κάθε λέξη, κάθε φράση μπορείς να φτάσεις στον πέρα, τον έξω της γλώσσας χώρο, όταν τελειώσεις τις σημασίες, πιά σου στά: όταν προχωρήσεις σε κάθε σημασία, όταν νιώσεις τις σημασίες, γιατί αυτό είναι γλώσσα, ή μορφή που δηλώνει το πέρα, όχι τον εαυτό της, έτσι τον εαυτό της. γλώσσα είναι ή καθαρή άγλωσσία, το αντίκειμενο, ο χώρος, ή πραγματικότητα: με τη γλώσσα μιλάει ή πραγματικότητα.

10. Όταν λέμε «τι σημαίνει αυτό» ή «ποιός είναι αυτός;» κλπ., που άναφερόμαστε, σε ποιό κέντρο; Όραιο δέν είναι να φράχνεις έτσι, εύδαιμονικά — χωρίς την άχαρη έπιστήμη;

11. «Φαίνεται είναι διαφερό»: στο λαό, στους γνήσιους του λόγου, ή παραγωγή της γλώσσας βρίσκεται σε καθαρή σχέση με τις ρίζες, ή παραγωγή, το κάπνισμα γίνεται άνετα τη στιγμή που μιλάει ο όμιλητής, ο άνθρωπος της φύσης, όπως το φυτό της φύσης. Δεν είναι ή γλώσσα φητική - φυσική;

12. «Μοίρα μου, μερδικό μου, μοιράδι μου είναι το μέρος (μ' όλα του τα άτομα και τα ηλεκτρόνια καί...).» — Πώς μιλάμε, μιλάμε στον κόσμο; Έλατε, παιδιά! Με τον έρωτα μιλάω στον κόσμο, τότε είμαι άθάνατος κι όλα γύρο είναι άθάνατα, όλος ο κόσμος είναι άθάνατος, είναι, είναι ένα καθαρό έπίπεδο, όλα είναι χωρίς χρόνο και τόπο ένώπια. Έλατε, παιδιά, μάθετε με να μιλάω. Α Α.

ΜΕΛΕΤΗ ΓΡΑΦΗΣ

1. Είναι δυνατή ή γραφή της γλώσσας;
2. Η ζωγραφική δέν είναι γραφή της γλώσσας, είναι γλώσσα (και κάθε τι άλλο το ίδιο).

3. Μιά γραφή της γλώσσας πρέπει να μη νεκρώνει για μας τη γλώσσα. Αυτό γίνεται με τη μονομοσθητική γραφή, όπτική (γεωμετρική ή εικονική), ήχητική, άπτική, κλπ., με έμμεσο τρόπο.

4. Η γλώσσα είναι και γραφή (ή γραφή της). Τα άλλα μας μέσα είναι γλώσσα στο βαθμό και με τον τρόπο που οδηγούν στη γλώσσα. Πιο καλή γραφική - χαρτική παράσταση είναι ή χειρόγραφη, που δέν τυποποιεί κι άφήνει έλεύθερο το υποκείμενο να ζει γράφοντας και να γράφει ζώντας. Έτσι τα γράμματα - γραφήματα είναι πρόσωπα κι οι δυνατότητες άπειρες.

5. Τι γίνονται τα γράμματα που σβήνουμε; Πόσα άλλα (τυπογραφικά: μηχανές - γραφτά: φήση — δάζουμε και τις μηχανές να μιλάνε, θα τις μάθουμε στη φύση), πόσα όμωγα έχουν γίνει (πόσα έχουν ειπωθεί — κάναμε τη γραφή γλώσσα ενώ πάντα μιλάμε).

6. Άμέτοχοι άνθρωποι δέν ήξεραν και δέν ξέρουν να γράφουν. Κι όλοι μιλάμε όπως άναλφάβητοι, ενώ γράφουμε στη χαρτική στάση: ή γραφή ψυχώνεται απ' τη γλώσσα.

7. Η γραφή τελικά μπορεί να φτάσει στη φύση της: το άποτέλεσμα της κίνησης, γεωμής δομής του κόσμου, όπως φαίνονται στα χορτάρια, στο δέντρο με τα κλαδιά του, στο πλήθος των κοιόμενων φύλλων, στις γραμμές των ζώων, του σώματος, της γυναίκας, στις ψυχικές γεωμίες, στη γεωμοποίηση της γεωμετρίας, όπως π.χ. στο κινέζικο Πι Τζίνγκ, στις γεωμίες του νερού, της πέτρας κλπ. και να γίνει μιá παράσταση, αντίστοιχη της μιάς λέξης (ΔΑ, ΓΙΑΧΒΕ, ΟΜ, ΑΑ-ΑΑ-ΑΑ). στις γεωμίες απ' τα χεράκια των παιδιών.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

1. Άμα πεθάνει ο άνθρωπος, τι γίνεται;
2. Άμα πεθάνει ο άνθρωπος και δέν είναι γένος τι γίνεται;

3. — Έχεις χροιά δόντια; Είναι άληθινά;
— Όχι. — Γιά βγάλε ένα. — Δέ βγαίνει. — Άληθινά είναι.

4. Δέν πάω κάτω στην κοίνα, γιατί είναι δοκιμάζει στην Ίταλία και φοβάμαι μήπως έρθουν εκεί.

5. Τι γλώσσα μιλάνε στην Άρεόπολη;

6. Τα πουλιά πώς γίνανε; Ποιός ήτανε ο πρώτος που γέννησε πουλί;

7. — Άγόρα; τι σημαίνει; — Παιδί, όπως λέμε «κορίτσι». — Και «κορίτσι» τι σημαίνει;

8. Ένα παιδί στο σχολείο μας λέει πώς ή-